
TIP NA CESTU:

Neboj se říct si o pomoc.

22. října

Plemenní býci

Mám prima bráchu! Tenhle můj prima brácha jede dneska autem podobným směrem jako já, tak mě přibírá s sebou a přivází mě do Svatoňovic. Jinak bych musela hodně složitě vymýšlet spojení na trasu a zase zpátky domů. Někdy je opravdu na celém tom putování nejsložitější vymyslet spoje a dopravu na jednotlivé etapy. Vždycky se ale najde nějaká cesta. Jako například má dnešní ranní hodinka s bráchou v autě, kterou jsme si spolu náramně užili.

Teď už jsem sama u železničního přejezdu ve Svatoňovicích, kde jsem před dvěma týdny ukončila svou pouť. První část mé dnešní cesty vede polem a pastvinami.

Už jsem se v životě několikrát setkala s tím, že turistická trasa vede skrz pastviny s elektrickými ohradníky, proto mě plot na trase nepřekvapuje. Jdu ve směru červené šipky dál a brankou v ohradníku vcházím na pastvinu.

Když se podívám do mapy v mobilu, přemýšlím, proč ta cesta do Budišova nad Budišovkou vede tudy. Mnohem logičtější by bylo jít po silnici, ale to je asi to vysvětlení. Nechodit zbytečně po silnici a vidět něco zajímavého z okolní přírody. Stejně mi pořád něco nehraje, jen pořád nevím, co to je. Brzy se mé tušení naplňuje. Po několika desítkách metrů chůze pastvinou mě dohání (jede na traktoru) chovatel. Možná je to pasák (nevím, jak jeho pracovní zařazení specifikovat) těch krav přede mnou.

„Co tady děláte?“ zní jeho otázka hned po pozdravu.

„Jdu po červené turistické trase.“

„Ale tady na té pastvině jsou plemenní býci, tady nemáte co dělat.“

„Aha, a proč tudy vede ta značka?“

„To já nevím, ale doporučuju vám tudy příště nechodit. Naštěstí je dnes celé stádo dole, protože začíná pršet, ale raději odejděte. Je to nebezpečné.“

Takto nějak vypadal náš rozhovor. Zápis doplňuji zpětně po paměti, protože opravdu začíná vydatně pršet. Naštěstí je blíž k nám východ z ohrady ve směru, kterým potřebuji z pastviny vyjít. S pohledem pasáka opřeným do mých zad opouštím pastvinu a jsem na asfaltce vedoucí do města. Uff, jsem docela ráda, že tam ten pasák zrovna byl. Nerada bych došla sama k býkům v ohradě. Mám respekt i z obyčejných krav, natož z býků.

Budišov nad Budišovkou – Guntramovice

Hned na silnici si oblékám pláštěnku. Dnes se neoblékám a nesvlékám z rozmaru, ale podle počasí. Prší. Oblékám si pláštěnku. Než dojdu do Budišova, tak se v pláštěnce pěkně zapotím, a to jdu z kopce. Přestává pršet. Sundávám pláštěnku a vytahuji foťák. Začíná mrholit. Schovávám foťák. Mrholení přechází do deště. Prší. Vytahuji pláštěnku. Zase jen mrholí. Rozepínám

pláštěnku. Začíná pršet. Zapínám pláštěnku. Přestává pršet. Sundávám pláštěnku a vytahuji foťák.

Ani si neuvědomuji, že procházím přes Budišov nad Budišovkou. Město je pro mě známé, protože jsem sem jezdila v dětství na tábory, tak si ho v tom dešti moc neprohližím a šlapu dál do Guntramovic. Tentokrát už po té silnici, které se turistická značka před Budišovem vyhýbala.

Přicházím brzy ke kostelu svatého Jakuba Většího v Guntramovicích. Je to druhý kostel zasvěcený tomuto světcovi na trase Moravskoslezské svatojakubské cesty. Stojí uprostřed moc pěkného malého hřbitova. Kdyby nepršelo, tak bych kostel i jeho okolí prozkoumala detailněji. Dnes kostel jen obejdu, abych si ho alespoň zvenku trošku prohlédla. Na chvilku se zastavím pro krátký okamžik rozjímání. Po chvilce meditace opustím hřbitov a sejdu zpátky na silnici, kde si na autobusové zastávce dávám malou svačinu a pokračuji dál na své cestě za dobrodružstvím.

Stará Libavá – Domašov nad Bystřicí

Dneska jsem si poprvé vzala na trasu trekingové hole. Nevím, jestli to byla právě pro dnešek ta správná volba. Komplikují mi to neustálé oblékání a svlékání. S holemi se mi jde dobře, ale málokdy s nimi ujdu více než patnáct kilometrů, potom mě zpravidla rozbolí ruce. Dneska

tomu není jinak, na silnici před Starou Libavou je schovávám. Vybrala jsem si pro zastávku druhé nejzajímavější místo dnešní trasy.

Stojím na kopci plném tiše hučících větrných elektráren, které jsou výraznou dominantou a zároveň velmi impozantním prvkem krajiny. Zejména v mlze, která je i mě obklopuje. Důvod, proč je toto místo tak důležité, není přítomnost elektráren, ale skutečnost, že tudy vede hranice krajů. Opouštím v tomto místě svůj domácí Moravskoslezský kraj a přecházím plynule do Kraje olomouckého, kterým budu putovat v následujících dnech a měsících.

